Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 202. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го ВЕРЕСНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 20, 1978 No. 202. VOL. LXXXV.

ВІДБУЛАСЯ ГРОМАДСЬКА НАРАДА В СПРАВІ III СКВУ, НЮ ЙОРК ГОТУЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОЇ ПРОТЕСТАЦІЙНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — В суботу, 16-го вересня, тут у великій залі Українського Народного Дому при 2-ій евеню відбулась громадська нарада в справі III СКВУ, в часі якої зокрема широко була обговорена справа підготови до великої Всеукраїнської протестаційної маніфестації, яка має відбутися в рамках СКВУ в неділю, 26-го листопада на 5-ій евеню в Ню Йорку, ціллю якої є виступити солідарно в обороні прав України, засудити комуно-московських імперіялістів за перманентний геноцид українського народу, за нищення української провідної верстви, за голодові облоги, які Москва систематично стосує у відношенні до України й інших поневолених народів, за нищення Українських Церков і української культури, за знущання над українськими політичними в'язнями тощо. Також гасло: „За деколонізацію СССР" входило б у програму маніфестації, на якій виступлять визначні американські і українські політичні діячі та недавні борці за національні і людські права в Совєтському Союзі.

Нараду відкрив голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітального Відділу УККА інж. Евген Івашків, якого раніше, на окремій нараді запрошених представників, знову, як в минулому році, обрано головою Маніфестаційного Комітету. Він, після вступної молитви, що її провів о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юра, дав також вступні інформації і з'ясував чому саме відбувається ця нарада. Практичним переведенням маніфестації займатиметься КОУАО, а зглядно окремо покликаний ним Комітет, при співучасті усіх Відділів УККА в ЗСА, а зокрема Відділів східного побережжя Америки. Голова, як також усі присутні, висловили думку, щоб Соборний Молебень, що його правитимуть Владики і священство усіх наших Церков, був відправлений в новозбудованій церкві св. Юра, а не в катедрі св. Петрика, як раніше пляновано.

Основні інформації про підготову III СКВУ дали опісля екзекутивний директор УККА мгр Іван Базарко і референт бенкетової комісії у Підготовчому Комітеті, мгр Іван Винник. Перший відмітив, що СКВУ фактично вже розпочнеться в неділю, 19-го листопада, Богослуженнями в українських церквах в намірені щасливого перебігу СКВУ. Від понеділка, 20-го листопада відбуватимуть свої наради надбудови українських організацій,

(Закінчення на ст. 4-ій)

ВІДБУЛАСЯ ПІВРІЧНА ПЕРЕВІРКА МАЙНА, ДІЛОВОДСТВА І ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СТАНУ УНС

Джерзі Сіті. — Протягом минулого тижня, від понеділка, 11-го вересня до п'ятниці, 15-го вересня, тут у приміщеннях Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та його В-ва „Свобода" відбулася звичайна піврічна перевірка майна, діловодства та організаційного стану і активностей цієї найбільшої і найстаршої української братської установи, якій в наступному році, 22-го лютого 1979, сповниться 85 років існування. Перевірку, яка включала Рекордовий, Касовий і Організаційний департаменти-відділи та В-во „Свобода" і Союзівку, переводила новообрана 29-ою Конвенцією УНС в травні цього року Головна Контрольна Комісія в складі: д-р Богдан Футей (Клівленд), проф. Іван Телюк (Ню Гейвен), о. Степан Біляк (Філядельфія), проф. д-р Богдан Гнатюк (Філядельфія) і мгр Іван Геврик (Вінніпег, Канада). Про вислід перевірки Контрольна Комісія звітуватиме Головному Урядові на річних нарадах в травні 1979 р., а загальні стверджен-ня та заклик Комісії буде опублікований в одному з чергових видань „Свободи".

Головна Контрольна Комісія УНС 1978-1982 (зліва): проф. д-р Богдан Гнатюк, мгр Іван Геврик, д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк і о. митрат Степан Біляк

ЩЕ ПРО ПРОЦЕС МАТУСЕВИЧА ТА МАРИНОВИЧА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — У 49 випуску „Хроніки поточних подій", що останньо продістався за кордон, знаходяться доповнюючі інформації про процес Матусевича і Мариновича.

Нижче — витяги з тих інформацій, які показують атмосферу, в якій відбувався суд. Переклад з російської мови.

„Від 22 до 27 березня ц. р. виїзна сесія Київського обласного суду розглядала в м. Василькові (Київська область) справу членів Української групи „Гельсінкі" — Мирослава Мариновича і Миколи Матусевича, звинувачених за п. І ст. 62 КК УССР (ст. 70 КК РСФСР). Матусевича звинувачували теж за п. 2 ст. 206 КК УССР („злобне хуліганство"). Предсідником суду був „сам" Дишель, у біографії якого записані суди над З. Антонюком, В. Стусом, С. Глузманом і Любою Середняк, М. Плахотнюком, Є. Сверстюком, Л. Плющем, Н. Світличною, В. Вилегжаниною, Г. Вінсом.

Обидва підсудні відмовилися від адвокатів, хоч призначений судом оборонець Матусевича, Карпенко, брав участь у процесі.

М. Маринович (1950 року народження) закінчив Львівський політехнічний інститут. До часу арешту працював у Києві. Його матір живе в Дрогобичі, дружина Раїса Сергійчук — у Василькові.

М. Матусевич (1948 року народження) в 1972 році виключили на четвертому році навчання з історичного факультету Київського університету за „неуспішність" в науці, а в дійсності за вияв симпатій до репресованої тоді української інтелігенції. Перед арештом Матусевич працював редактором у видавництві медичної літератури в Києві. Його батьки і сестра живуть у Василькові, дружина Ольга Гейко — в Києві.

Дату початку процесу тримали в секреті. Родичі і приятелі підсудних, яких викликали як свідків, діставали виклики щойно на кінець другого дня суду — увечері 22 березня. Будинок суду охороняв великий загін міліції і дружинників. Багатьом свідкам, після того, як вони склали свідчення, на залі залишатися не дозволили. У день проголошення вироку свідків, які працювали, з роботи не звільнили. 24 березня Любу Мурженко, яка намагалася дістати дозвіл бути присутньою на суді, забрали до міліції і притримали там майже цілий день.

На самому початку процесу Матусевич заявив, що суду не визнає і за „образу суду" його вивели з залі. Його припровадили щойно тоді, коли оголошували вирок. Коли зачитали вирок, спантеличений Матусевич запитав: „Невже ж ми не дістанемо останнього слова?; у відповідь — йому скрутили руки і виштовхали з залі.

Першого дня суду суддя Дишель, на протест Мариновича проти закритого суду, сказав, що суд відкритий, тільки ніхто на нього не прийшов. Коли наступного дня при допиті Світличної Маринович зрозумів, що його обдурили, він відмовився брати участь у суді і на всі запити відповідав одним реченням: „Відмовляюся брати участь у закритому судовому засіданні".

„Справа" Мариновича і Матусевича складається з 8 томів. За ст. 62 КК їм інкримінували участь у „виготовленні" документів Української групи „Гельсінкі" — деклярацій і меморандумів ч. 10 і 11, а теж „розповсюдження" документів Групи.

У зв'язку з цим звичуваченням, допитували як свідків членів Української групи „Гельсінки" А. Бердника, Н. Світличну (в меморандумі ч. 11 розповідалося про її ситуацію після звільнення з табору), В. Лісову (в меморандумі ч. 10 розповідалося, як її переслідує КГБ), М. Коцюбинську, Є. Обертаса, дружину Матусевича Ольгу Гейко; зачитано свідчення Б. Д. Антоненка-Дави-

(Закінчення на ст. 3-ій)

В Детройті відбудеться Крайовий З'їзд ТУСМ-у

Детройт, Міч. — Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського, відбуде тут у кінці цього тижня, 23 і 24-го вересня в готелі Стофер Ін при Нортленд Драйв у Саутфілд, Міч. свій Крайовий З'їзд, на якому, крім звітування Управи і доповнення актуальні теми та вибору нової Управи, будуть обговорюватися актуальні питання дальшої діяльности українського студентства в ЗСА і в діяспорі взагалі.

Увечері в суботу, 23-го вересня, відбудеться бенкет і товариська забава в залі парафії св. Покрови при Евергрін, між сьомою і дев'ятою миллю. На забаві гратиме оркестра з Чікаго „Веселі Часи".

Вступ на бенкет і забаву 11 долярів від особи (20 від подружжя); вступ тільки на забаву — 6 дол. від особи і 10 від подружжя; початок бенкету 7 година, забави 9 година вечором.

Крайова Управа ТУСМ-у надіється, що українське громадянство, а зокрема молодь Детройту і околиць підтримає цю імпрезу студентського Товариства, а також візьме участь в діловій частині З'їзду.

Колишні професори і учні УАГ у Львові цієї суботи і неділі матимуть на Союзівці ювілейну зустріч

Філадельфія. — З Ділового Комітету для відзначення 100-річчя Української Академічної Гімназії у Львові інформують, що з нагоди закінчення ювілейних святкувань відбудеться цієї суботи і неділі, 23 і 24-го вересня, на оселі УНС Союзівка біля Кергонксону Ювілейна Зустріч, на яку запрошуються колишніх педагогів і учнів також інших українських середніх шкіл Львова. У програмі зустрічі, яка почнеться в суботу, 23-го вересня, реєстрацією учасників о год. 9-ій рано, передбачена на год. 2-гу по полудні Ділова сесія, керівником якої буде інж. Евстахій Филипович, о. митрат Харина, голова Ділового Комітету, відкриє сесію, а доповіді виголосить проф. д-р Василь Лев та проф. д-р Микола Богатюк. На закінчення сесії будуть обрані резолюційна і ліквідаційна комісії.

У вечорі тієї ж суботи відбудеться Ювілейний Баль, аранжером якого буде полк. Юрій Лопатинський. Гратиме оркестра Союзівки.

В неділю, 24-го вересня, о год. 9-ій рано будуть відправлені Св. Літургія і Панахида, а в год. 11-ій перед полуднем відбудуться маніфестаційні збори для відзначення 60-річчя відновлення Української Державности. Доповідь виголосить ред. Ярослав Гайвас.

Під час зустрічі будуть влаштовані виставки мистецьких образів, ювілейних світлин і преси, як також будуть висвітлені фільми і прозірки із сучасного Львова.

В ЧІКАҐО ВІДЗНАЧАТЬ 30-РІЧЧЯ ТУІА

Чікаго, Ілл. (М. Б.). — В суботу і неділю, 7-го і 8-го жовтня ц. р., тут у приміщеннях готелю Пік Контресс при 520 Савт Мічіген вул. Товариство Українських Інженерів Америки відзначатиме своє 30-ліття науковими конференціями, панелем „Перспективи затруднення і самодосконалення професіоналіста у науково-технічній ділянці", бенкетом, балем і діловими нарадами.

В імпрезах заповіли свою участь ряд визначних українських і американських особистостей.

КАСТРО ПРОДОВЖУЄ СВОЇ ЗУСТРІЧІ З АФРИКАНСЬКИМИ ЛІДЕРАМИ

Найробі, Кенія. — Кубинський диктатор Фідель Кастро, який від 11-го вересня перебуває в Африці, куди він поїхав на святкування 4-ої річниці військового перевороту в Етіопії і осунення від влади імператора Гайле Селассі, продовжує свої зустрічі з африканськими лідерами і веде розмови з провідниками т. зв. „Патріотичного Фронту" Родезії, зокрема з обома провідниками цього руху Джошуа Нкомо і Робертом Мугабе. Кастро зустрічається також з високими старшинами кубинської армії, які є військовими дорадниками в Етіопії, Анголі й інших країнах Африки, а також з тими, які командують тими допоміжними частинами Куби, що спричинилися до перемоги етіопійської армії над партизанськими частинами і регулярними військовими одиницями Сомалії у провінції Огаден.

Кубинський диктатор, якого в Африці вважають „експортером революції" і теперішній етіопійський верховода полковник Менгісту Гайле Меріям були також головними промовцями на конференції „афро-арабської антиімперіялістичної солідарности", яка вібувалася в столиці Етіопії Аддіс Абеба. Засоби масової інформації в Етіопії дуже обмежено інформують про рухи Фіделя Кастра, зокрема тоді, коли він зустрічається з лідерами підпільних рухів чи партизанських частин, які ведуть боротьбу проти легальних урядів, як це було у випадку зустрічі з Мугабе і Нкомо. В Етіопії перебуває під теперішню пору також перший заступник голови Президії Верховної Ради СССР Василій Кузнецов, з яким Кастро вже кількакратно зустрічався.

Західні держави слідкують за руками кубинського диктатора, бо вони можуть бути пов'язані з небезпечними авантюрницькими ділами на більшу скалю при допомозі кубинських військових частин.

Знову перервано переговори зі спілкою нюйоркських друкарів

Ню Йорк. — Переговори, які були відновлені минулого тижня між робітничою спілкою друкарів і видавцями газет „Ню Йорк Таймс", „Дейлі Нюз" і „Ню Йорк Пост", знову перервалися з причин непорозуміння поміж спілкою друкарів і іншими десятьма спілками згаданих видавництв.

Руперт Мирдак, видавець газети „Ню Йорк Пост" і президент асоціяції нюйоркських часописів, заявив кореспондентам, що видавці згаданих трьох газет мають намір видавати газети без згоди робітничої спілки друкарів.

Ці часописи, як уже інформовано, перестали появлятися від 9-го серпня цього року, бо юнія друкарів проголосила загальний страйк тому, що не могла домовитися з видавцями трьох газет у справах покращання умов робітників.

МОХАММЕД АЛІ ТРЕТІЙ РАЗ ЗДОБУВ ЧЕМПІОНАТ СВІТУ У БОКСІ

Ню Орлінс. — Минулої п'ятниці 15-го вересня, відбулися повторні змагання в боксі з тяжкої ваги між Мохаммедом Алі і Леоном Спінксом, дотеперішнім чемпіоном світу. Спінкс виглядав скорше аматором у змаганнях з Алі, якого одноголосно проголошено переможцем у п'ятнадцятих рундах. Таким чином Мохаммед Алі став в третій раз чемпіоном світу, подія, що сталася перший раз в історії боксу з важкої ваги.

Оксану Конрад обрано на „Міс Союзівку" 1979

Союзівка. — У рамках Дня Союзу, у суботу, 16-го вересня, за традиційним звичаєм, вже 24-ий рік підряд, тричленний склад жюрі — інж. Адріян Лапичак, інж. Дам'ян Кордуба та Іван Когут — обрали на „Міс Союзівку" 1979, 18-річну Оксану Марію Конрад, студентку першого року інженерії в Дрекселл університеті, пластунку і активну членку української громади. Першою дружкою обрано Лідію Лодинську, яка закінчила студії біології зі ступенем бакаляра, а другою дружкою — Лідію Білон, студентку економіки та історії в Делаварському університеті.

Звідомлення про програму, яка попередила вибір „Міс Союзівки" та детальний опис традиційних церемоніялів пов'язаних з цим контестом появиться в черговому числі „Свободи".

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ВИСТУПИВ ПЕРЕД КОНГРЕСОМ ВІДНОСНО ТЕНТАТИВНИХ ДОГОВОРІВ ЩОДО БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Вашінгтон. — „Блаженні миротворці, бо вони будуть дітьми Божими", — сказав президент Джіммі Картер в кінці свого виступу на спільній сесії обох Палат Конгресу у понеділок, 18-го вересня, звертаючись до єгипетського президента Анвара ель-Садата та ізраїльського прем'єра Менахема Бегіна, які день раніше, разом з президентом Картером, підписали два тентативні договори в справі замирення між Єгиптом і Ізраїлем і полагодження проблеми окупованих арабських земель на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази. Тентативні договори — це успішне завершення „вершинної конференції", яку скликав президент Картер у Кемп Дейвіді, Мериленд, і яка тривала 13 днів.

Присутні на спільній сесії обох Палат законодавців, члени Найвищого Суду ЗСА, члени дипломатичного корпусу та американського, ізраїльського й єгипетського урядів, як теж гості оваційно вітали президента Картера, президента Садата і прем'єра Бегіна, цим підкреслюючи важливість згаданих домовлень, які можуть довести до остаточного замирення на Близькому Сході, хоча далі залишилося багато поважних розбіжностей і проблем.

У своїм виступі в залі Палати Репрезентантів президент Картер пояснив обидва тентативні домовлення: „Рамки для миру на Близькому Сході", яке стосується майбутності окупованих Ізраїлем земель біля ріки Йордан і міста Гази, точніше, надання палестинським мешканцям автономії і остаточної розв'язки палестинської проблеми після 5-річного „переходового" періоду; „Рамки для завершення мирового договору" між Ізраїлем і Єгиптом, що його Каїр і Єрусалим мали б підписати до трьох місяців, встановлюючи нормальні дипломатичні зв'язки між цими двома країнами. Це домовлення також обіцяє привернути Єгиптові суверенітет над Сінайським півостровом, більшість якого тепер находиться під ізраїльською окупацією.

Президент повідомив, що у вівторок, 19-го вересня, державний секретар Сайрус Венс відлетить на Близький Схід, щоб обговорити згадані тентативні домовлення з йорданським королем Гуссейном, саудійським королем Халідом, двома поміркованими арабськими лідерами, щоб здобути їхню підтримку для згаданих домовлень, бо без їхньої підтримки навряд чи можливе арабсько-ізраїльське замирення.

„Мир на Близькому Сході, — підкреслив президент Картер — конечний не тільки для країн тієї частини світу, але теж для запевнення світового миру і для гарантії, що той стратегічно преважливий обшир, який теж багатий на різні природні ресурси, не попаде під контролю „ворожих сил".

Реакція на підписання Садатом і Бегіном тентативних домовлень виявилася різноманітною. Американські законодавці з обох партій дуже похвально висловлюються про успіх „вершинної конференції" в Кемп Дейвіді, підкреслюючи, що престиж президента Картера значно зросте, бо він був головним рушієм нарад. Позитивно оцінює домовлення більшість населення Ізраїля, як теж уряди та преса країн вільного світу.

Натомість ворожо поставилися до самої „вершинної конференції" і тентативних домовлень Москва, яка назвала це „зрадою інтересів арабського світу, зокрема палестинців", як рівнож такі арабські держави, як Лівія та Сирія, які завжди виступали проти мирових ініціятив президента Садата. Негативно оцінили договори речники Палестинської Визвольної Організації (ПВО), як теж скрайньо-консервативні ізраїльські партії та угруповання, які вважають, що прем'єр Бегін не додержав своєї передвиборчої обіцянки, бо тентативно погодився на звільнення окупованих арабських земель, які, згідно з твердженням консерватистів, становлять історичну частину держави жидівського народу.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР У НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — З Об'єднання Українських Письменників „Слово" і В-ва „Смолоскип" інформують, що в суботу, 30-го вересня 1978 р., о годині 6:30 вечора в Українському Інституті Америки, 2 Е. 79-та Вулиця, Ню Йорк, Н.Й., відбудеться Літературний Вечір з нагоди появи 1-го тому творів Миколи Хвильового.

На Вечорі виступлять із спогадами сучасники Миколи Хвильового — Йосип Гірняк, Григорій Костюк, Юрій Лавріненко. У мистецькій програмі: музичні точки й читання творів М. Хвильового. Кожний учасник зможе придбати перший том його творів з вийнятковою знижкою — за 10 долярів (після цього Вечора ціна цього тому буде виносити 15 дол.). Вступ на вечір 6 дол. від особи.

Американсько-совєтська торгівля повинна залежати від загальної політики Москви

Вашінгтон. — Самюель П. Гатінгтон, колишній дорадник президента Картера в закордонних справах і теперішній директор Центру для міжнародних справ при Гарвардському університеті, вважає, що З'єднані Стейти Америки повинні використати свою економічну перевагу для міжнародної співпраці з Совєтським Союзом. Щоб досягнути такої політики, як він пише в останньому виданні журналу „Форен Полисі", „є важливим розв'язати руки Президента, щоб ЗСА могли скапіталізувати зі своїх ресурсів у своїх взаємовідносинах з Совєтами".

На думку Гатінгтона, економічний детант і військовий авантюризм не можуть йти порух. Тому Совєтський Союз, у певному часі, „повинен зробити вибір" поміж ними. Гатінгтон не є сторонником повернення до економічної боротьби, але закликає Америку зробити більше, як виключення своїх економічних стосунків у політичних взаємовідносинах з Совєтським Союзом. Треба американсько-совєтську торгівлю, як зазначає Гатінгтон, використати для політичної співпраці з совєтами. Совєти, якщо вважатимуть, що ця торгівля принесе, в їхньому розумінні, користь, вони можуть погодитися на такі умови економічно - політичних взаємовідносин.

Помер письменник Натан Рибак

Москва. — Як інформує газета „Де Мойн Реджістер" зі стейту Айова, український совєтський новеліст Натан Самійлович Рибак помер у понеділок, 11-го вересня ц. р., від пошкоджень в автомобільній катастрофі. Ці інформації подано, як зазначено в згаданій газеті, за повідомленням совєтського пресового агенства ТАСС. Совєтські офіційні газети, „Правда", „Ізвєстія", з датами 11-13 вересня ц. р., між іншим, такої вістки не подали.

Натан Рибак народився в селі Іванців (тепер Шполянського району, Черкаської области) в 1913 році.

Перша його збірка оповідань п. н. „Дорогами змагань" появилася в 1931 р. Натар Рибак писав також романи, відомий його роман „Переяславська рада", в якому він вихваляє так зване „воз'єднання" України з Росією. Натан Рибак дотримувався у своїх писаннях методу соціялістичного реалізму. Він був жидівського походження, писав українською мовою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 073..

Кастро знову на овиді

Кубинський диктатор Фідель Кастро, якого на Заході вважають експортером революції і заколотів, перебуває під теперішню пору в Етіопії, країні, де чотири роки тому повалено монархічну систему і з допомогою совєтської зброї та кубинських вояків встановлено так звану ,,народну владу'' під диктатурою військової хунти, зглядно її керівника полковника Менґісту Гайле Мерієм. Поїздка кубинського диктатора, який, до речі, їхав до Африки через Москву, де він відбув нараду з головою Ради Міністрів СССР Алексеєм Косиґіним й іншими совєтськими верховодами, і напевно, як міркують численні політичні спостерігачі, устійнював з ними дальшу стратегію авантурницьких акцій на африканському континенті, зокрема продовження боротьби чорних партизанів під проводом Мугабе і Джошуа Нкомо з урядом білої меншости в Родезії, — викликала оправдане заінтересування у столицях Західнього світу, зокрема у Вашінгтоні, Лондоні, як теж у Пекіні і багатьох арабських та европейських країнах, інтереси яких були б дуже загрожені, якщо б Совєтський Союз і Куба закріпили свої впливи в Африці і окружили в такий спосіб Европу і країни Близького Сходу від півдня і ,,чорного'' континенту.

Відповідальні особи в Білому Домі свідомі цієї загрози, зокрема ясно її бачить дорадник президента Картера в справах крайової безпеки проф. Збіґнєв Бжезінські, який, не погоджуючись дещо з державним секретарем Сайрусом Венсом, твердить, що совєтська експансія на африканський континент є прямою загрозою для інтересів З'єднаних Стейтів Америки, їх союзників з Північно-Атлантійського Оборонного Союзу та усіх країн вільного світу, і тому ця загроза повинна бути зупинена за всяку ціну. Бжезінські йде навіть ще дальше. Він з повною відповідальністю твердить, що договору про зменшення стратегічної зброї не можна буде підписати аж до часу, поки СССР не йтиме з духом дійсної інтерпретації політики детанту і не припинить політичної агресії та розпалювання льокальних війн при допомозі кубинців.

Виглядало спочатку, що Картер прийняв льогічну філософію Бжезінського, про що свідчили його виступи в Аннаполісі з перестогою для Москви, але опісля показалось, що у Білому Домі перемогла концепція Венса, який уважає, що найважливішою ціллю американської політики під теперішню пору повинні бути переговори про обмеження стратегічної зброї, що треба довести до підписання спеціяльного договору, який відвернув би загрозу атомової війни. Однак вже навіть найбільш примирливі американські політики зрозуміли, що наступає зміна у співвідношенні сил на міжнародній арені і ця зміна виявляє зріст мілітарної, а подекуди й політичної сили комуно-московських імперіялістів, які постійно говорять про свої стримління до миру, прогресу і справедливости, а на ділі несуть світові розлад, війни, диктатуру тощо. Треба, отже, сподіватися в будучому корисної зміни становища Білого Дому у відношенні до СССР, бо ЗСА не можуть задовольнитись другим місцем, бо тоді змаліє їхня провідна роля у світі, а тим самим збільшиться загроза нової війни.

Етіопії грозить голод

Найробі, Кенія. — Десяткам тисяч осіб у північній частині Етіопії знову загрожує марево голоду, бо великі дощі майже повністю знищили усі посіви, — заявили західні дипломати кореспондентам в кінці минулого тижня. З деяких західніх джерел інформують, що брак харчів є дуже поважною проблемою у цілій Етіопії, яку не може розв'язати теперішній марксистський уряд диктатора Менґісту Гайле Меріяма. Великі дощі, — кажуть дипломати, — яких в Етіопії не пам'ятають від 50 років, перетворили цілу північну провінцію у суцільне велике озеро і населення подорожує тільки при допомозі човнів.

Панас Феденко

БІОГРАФІЯ СТАЛІНА

Чи міг сподіватися син грузинського шевця із села Киболіло Йосиф Джугашвілі (,,Coco''), що про нього писатимуть різні автори книги, складатимуть вірші, а композитори творитимуть ноти пісень на славу ,,вождя світового пролетаріяту і батька народів''? Недоучений семінарист, кандидат на священика, Сосо Джугашвілі зробив фантастичну кар'єру, бо зміцнив трухлу Російську імперію і поширив владу Москви на половину Европи. Цей ,,неудавшийся поп'' (слова Троцького, Сталіного суперника) був на чолі великодержави, що стала загрозою для всіх імперій Західньої Европи, для Японії і для країни Джорджа Вашінгтона.

Не сама матеріяльна, фізична сила і не многолюдність совєтської імперії допомогли Москві добитися до рішальної позиції в світовій політиці. Комуністична ідеологія й уміла пропаганда за ролю Москви, як ,,центру визволення трудящих усього світу'', була невидимою зброєю в руках комуністичних вождів у Кремлі, замовчувала жорстокість режиму, убожество і голодування народних мас під партійною диктатурою; вона збаламутила багато визначних людей у вільних країнах фальшивим описом" досягнень'' большевицької влади. Навіть ті, що бачили мізерію комуністичного режиму в Совєтській імперії, не хотіли писати правди про той режим: мовляв, правдива картина режиму буде на користь ,,міжнародній реакції''... Тому між двома світовими війнами рідко з'являлися в вільних країнах книги, в яких автори писали правду про нелюдські вчинки московських самозваних ,,вождів пролетаріяту''.

До ранніх критиків большевицької диктатури належать: президенти Чехо-Словаччини Томаш Масарик. Його книжечка ,,Про большевизм'' з року 1919'' відрізняє ідею й організацію демократичного соціялізму, створену в Західній Европі, від спроби диктаторської партії ,,будувати соціялізм'' у Росії, країні неписьменних людей, з недорозвиненим господарством.

Англійський філософ лорд Бертранд Расселл, побувавши в совєтській державі 1920 року писав у книжці ,,Демократія'' 1922 р., що він відкидає режим диктатури з його кривавими методами, і що він не вірить, щоб цей режим здійснив свої пляни, які проповідує в пропаґанді.

Згодом появилися книги, що їх написали розчаровані прихильники комунізму. Так, 1929 року описав своє перебування в СССР відомий французький письменник Андре Жід, який раніше вірив комуністичній пропаґанді про ,,совєтський рай''. Французький письменник румунського роду Панаіт Істраті, який був переконаним комуністом, побачив дійсне життя в імперії Сталіна і описав правдиво в своїй книзі ,,Манівці.

Також ,,соратник Леніна'' Л. Троцький, котрого Сталін виключив із компартії і вислав у Туреччину 1929 р., почав у пресі критикувати режим Сталіна. Троцький писав у своїй книжці — ,,Дійсне положення в Росії'', що під владою Сталіна панує російська шовіністична бюрократія. Троцький не відмовився від комуністичної диктатури, він хотів її ,,поліпшити, відкинувши ухили'' Сталіна від ,,марксизму-ленінізму.

Першою критичною, основаною на документах біографією Сталіна була книга Суваріна, що вийшла в Парижі французькою мовою року 1935. У 1978 р. появилося нове видання цієї праці. Б. Суварін народився у Києві 1895 року і зі своїм батьком ще малим хлопцем оселився в Парижі. Як освічений журналіст писав на теми політики, господарства й соціології в різномовній пресі і брав участь у соціялістичному русі. Пропаґанда еміґранта Леніна захоплювала молодого Суворіна і він пристав до комуністичного руху, коли большевики здобули владу в Росії 1917 року. Та недовго тривала очарованість Суворіна ,,першою в історії соціялістичною державою'', котру створили Ленін, Троцький та інші большевицькі ватажки. Незалежний критичний ум Суваріна не терпів політичних догматів і поклонів перед ,,непомильними вождями''. Не визнавав він кривавого терору, на якому від початку спирається комуністична диктатура. Він обстоював свободу слова й думки і побачив ясно, куди прямує Сталін як генеральний секретар компартії.

В розмові в Парижі оповідав Суварін про свою подорож у Москву після смерти Леніна 1924 року. Мав він зустріч з польським комуністом Козловським і спитав його, яка ситуація в компартії після смерти Леніна. На це була відповідь: — Коли Сталін скаже нам скинути штани і так ходити, то приказ виконаємо... З того часу, — казав Суварін я почав збирати матеріяли для книги про Сталіна.

Статті й заяви Суваріна, незгідні з московськими ,,догмами'', дали причину французьким комуністам виключити Суваріна із партії. Це виключення він прийняв як ,,улегшення від чуття огиди''.

Біографія Сталіна, видана вперше 1935 р., вийшла в перекладах різними мовами. Автор стверджує, що в большевицькій ідеології й політичній системі відбулася деформація, віддалення від проголошених напочатку цілей перевороту 1917 року. Большевицька партія пішла дорогою російської традиції. Суварін називає Сталіна наслідником царя Івана Грозного, не Маркса і не діячів Великої Французької Революції 1789 року.

Большевицький режим називає Суварін ,,державним капіталізмом'', котрий не може бути взірцем для творення соціялістичного ладу. Політичний і господарський устрій совєтської держави вважає Суварін за зовсім негодящий для передових культурних індустріяльних країн. Відкидає він політичну сліпоту і моральний упадок Сталіна та інших комуністичних ватажків; їх погорду до правди і до свободи й життя людини. Особливо засуджує Суварін ,,культ вождів'' у комуністів, їхній догматизм, фанатичну віру в проголошені вождями кличі. Суварін, бувши членом Комінтерну, міг зблизька придивитися до московської ,,політичної кухні'', і це дає його книзі особливу вагу, як свідоцтво самовидця.

Після замордування Л. Троцького в Мехіко 1940 року його прихильники видали біографію Сталіна, яку написав Троцький. Троцький не відмовився від режиму партійної диктатури. Коли критикував Сталіна, то з надією, що цим знищить свого суперника і сяде на його місце, як справжній ,,марксист-ле-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Степан Женецький

КИТАЙЦІ ХОЧУТЬ ПОЗБУТИСЯ БІЛИХ МОСКАЛІВ

В комуністичному Китаю проживає досить численна московська, ще царська еміґрація, яку називають ,,білою еміґрацією". Так називають їх тому, бо вони були вірними цареві і втекли з Росії, коли там прийшли до влади комуністи. Живуть у Китаю ще й такі росіяни, чи вірніше їхні нащадки, які втекли туди ще перед большевицькою революцією в 1917 році. Це, назвавши їх сьоґоднішньою назвою, протицарські дисиденти, які з різних причин, а найбільше із-за революційної діяльности, втікали з Московії, щоб не попасти в тюрму, чи на Сибір, до Китаю. Серед тієї московської білої еміґрації в Китаю находиться значне число російських жидів, які утекли внаслідок переслідування жидів, а вірніше, перед погромами. В склад білої московської еміґрації входять уже четверте і п'яте покоління, які народилися вже в Китаю. Багато з них поженилися з китайцями і вповні ввійшли в китайське суспільство.

Перша велика еміґрація москалів прибула до Китаю при кінці 19 століття, поселившися в містах поблизу московсько - китайського кордону, як Харбін і Кайфанґ. Це були переважно жиди, про що свідчить обставина, що місто Кайфанґ уважалося свого часу за жидівський центр у Китаю, хоч тепер уже немає там ні одної синагоги, які були жиди побудували у тому місті перед приблизно 80 роками.

Після большевицької революції в Росії, наплила до Китаю друга хвиля московських утікачів, більшість з яких поселилася далі на півдні, в містах Тєнтсін, Пекін, а найбільше в Шанхаю.

Точне число московської білої еміґрації в Китаю невідоме, бо ні китайські власті, ні самі китайські москалі ніколи того не проголошували. Припускають, що їх живе в Китаю між 60 і 80 тисяч. Серед тієї білої московської еміґрації в Китаю находиться також значне число українців.

Як повідомляють кореспонденти західніх часописів з Пекіну, в останньому часі білі москалі стали масово реєструватися на виїзд з Китаю. Тут цікаве те, що тій еміґрації білих москалів з Китаю, навіть тих, що там народилися і поженилися з китайцями, китайські власті на всі лади сприяють, з чого можна додуматися, що китайці хотять їх позбутися. Приготовляючись тотально до війни з Московією, китайці не хочуть мати у себе москалів, навіть таких, що втекли туди перед большевиками, щоб з-посеред них Москва не могла набирати собі п'ятиколонників. І добре роблять, бо москалі, не зважаючи на те, чи вони білі, чи червоні, завжди готові служити своїй ,,родінє".

За останніх 18 місяців, повідомляють західні кореспонденти з Пекіну, декілька амбасад західніх держав, а найбільше австралійська, є завалені проханнями білих москалів еміґрувати до їхніх країн. Згідно з поінформованими в тій справі джерелами, в останніх місяцях кількість зголошених на еміґрацію ще збільшилося, хоч не подається їхнього числа. Найбільше білих москалів голоситься на виїзд до Австралії, правдоподібно тому, що та країна находиться найблизче до Китаю в порівнянні з Америкою, чи Европою, а також тому, що в Австралії находиться незначне число білих московських еміґрантів, які переселилися туди з Китаю вже раніше.

Перший раз почали білі москалі покидати Китай після окупації японцями Манджурії в середині 1930-их років. В тому часі деяка їх скількість виеміґрувала до Австралії.

Після приходу до влади в Китаю комуністів у 1949 році, значна кількість білих москалів виеміґрувала до різних західніх країн. З того часу еміґрація білих москалів з Китаю постійно продовжувалася малими групами аж до т.зв. ,,культурної революції" в Китаю. Після того вона цілком припинилася, мабуть китайці її здержали.

Після перебрання влади в Китаї комуністами, а ще більше після розриву між Пекіном і Московією, дехто з білих москалів, як зрештою й інші чужинці, були переслідувані. Зокрема китайські комуністи досить ворожо поставилися до тих білих москалів, які живуть у прикордонному місті Харбіні. Як розповідали західнім кореспондентам очевидці, декого з них гонили із закутими в кайдани руками і плякатами з відповідними написами, вулицями міста, а розаґітована протимосковськими кличами китайська товпа знущалася над ними, копала й побивала.

Коли ж у 1976 р. помер Мао Тсе-тунґ і до влади в Китаю прийшли нові провідники, білі москалі знову почали старатися еміґрувати з Китаю. Представники консулятів західніх держав у Пекіні, які є найкраще обізнані з тими справами, інформують, що білі москалі почали тепер так масово зголошуватися на виїзд, що якщо так далі піде, то до двох років мало хто з них у Китаї залишиться.

Один неназваний західній дипломат в Пекіні говорив Джонові Фрейзерові, кореспондентові канадського часопису ,,Торонто Ґловб енд Мейл", що китайські власті дають до пізнання, що вони попирають еміґрацію білих москалів, бо хотять їх позбутися з Китаю. Високий представник китайського уряду сказав західнім дипломатам: ,,Вони (білі москалі) не є китайцями, ані теж не належать до національної меншини, пов'язаною з якоюсь територією. З цього приводу, білі москалі і їхні нащадки становлять для Китаю вічно неполагоджену проблему. Хоч їхнє громадянство німінально є китайське, вона завжди було сумнівне. Навіть ті з них, які поженилися з китайцями, становлять для нас, якщо йдеться про громадянство, певні труднощі".

Це є мабуть найкращим поясненням, чому китайські власті так прихильно ставляться до бажання білих москалів еміґрувати з Китаю: вони хочуть їх позбутися.

М. Мельник

КОРИСНЕ З ПРИЄМНИМ

Я маю на думці ,,вакації" для Вашої доньки чи сина, що ходять до коледжу. Слово ,,вакації" ставлю в лапки, бо вони все таки вимагають трохи праці. Та студенти, з якими я говорив, запевняли мене, що залишалось їм досить часу на вакації без лапок.

,,Вакації" ті організує уже кілька років проф. І. Каменецький (у співпраці зокрема з проф. М. Степаненком) в рямцях Українсько Американської Асоціяції Університетських Професорів у формі ,,Мюнхенського Проєкту" (МП) і вони виказались цікаві, корисні та неймовірно дешеві.

МП — це дві сесії літніх курсів при Українському Вільному Університеті в Мюнхені в липні і серпні. Курси ті є переважно в ділянці української мови, культури й економіки, німецької мови і культури, та декілька інших курсів. Курси є ведені на взір курсів в американських коледжах і тому дотепер, здається, не було випадку, що студент не дістав би ,,кредиту" за ті курси у своєму коледжі. Курсів вчать професори УВУ і різних американських університетів.

Формальні курси доповняється незвичайно цікавою додатковою програмою. Наприклад, цього літа у першій сесії МП відбулись:

— Прогулянка до колишнього концентраційного табору в Дахау.

— Прогулянка до Кобленцу - Бонну - Брюсселю. Велика частина прогулянки відбулась кораблем по ріці Рейн із чудовими краєвидами та експонатами середньовічної архітектури.

— Відвідини у Фундації Міжнародного Розвитку в Бонні, де відбулись два виклади, влаштовані спеціяльно для учасників МП, про відносини Західньої Німеччини до ,,Третього світу" і до Східньої Европи та про питання людських прав.

— Відвідини Головної Квартири НАТО біля Брюсселю із трьома спеціяльно для учасників МП влаштованими доповідями про сучасну конфронтацію між Сходом і Заходом, про напрямні культурної та наукової співпраці членів НАТО та про американську політнку відносно Совєтського Союзу.

— Відвідини Мічіґенського Представництва Департменту Торгівлі в Европейському Об'єднаному Ринку в Брюсселі та інтерв'ю на тему ролі американських стейтів в міжнародних контактах і торгівлі.

— Відвідини Головної Квартири Европейського Об'єднаного Ринку та вислухання докладів про леґальні аспекти европейського політичного об'єднання та про відношення Об'єднаного Ринку для ,,Третього світу".

— Спільна прогулянка по Баварії, разом з німецькими і чужинецькими студентами, об'єднаними в Мюнхенському Клюбі Міжнародних Зв'язків, в супроводі професора Мюнхенської Академії Мистецтва.

— Прогулянка для оглядин історичних пам'ятників Баварії.

Кошти подорожі з Ню Йорку до Мюнхену виносять біля 350 дол. Оплата за один 3-годинний семестральний курс—120 дол. (Студенти не можуть взяти більше чим два курси (6 кредитів) під час одної сесії). Приміщення і харчі в українському гуртожитку 50 дол. на тиждень. Приміщення і харчі в німецькому інтернаціональному домі 16 дол. денно. Триденна прогулянка до міст Кобленц, Бонн і Брюсселя — 100 дол. Отже, тяжко уявити, щоб можна було заплатити менше за таке гарне поєднання корисного з приємним.

Треба додати, що МП має до розпорядження малу кількість частинних стипендій. Висота тих стипендій залежить у великій мірі від жертвенности декількох наших інституцій та членів УААУП. На жаль, фінансова підтримка є дуже мала і тільки три-чотири інституції жертвують суми між 100 і 250 дол. Та це й є та маленька кількість інституцій, які жертвують і на інші цілі. Переважна кількість наших підприємств, фірм і фінансових установ користає з підтримки української громади, та, на жаль, не дуже поспішає своїми пожертвами віддячитись за те.

Мені здається, що МП варто підтримати. Він є корисний і для українських студентів (а тимсамим і для української етнічної групи), і для УВУ. Було б добре, коли б українські студентські організації і українські професори допомогли проф. Каменецькому у тій праці. Зокрема ходить про те, щоб тією програмою зацікавити багато більшу кількість студентів, чим це було дотепер. З малою кількістю студентів досить тяжко ,,зв'язати кінці докупи".

М. Хом'як

ПРО ПОЧАТКИ ДВОМОВНОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АЛЬБЕРТІ

[Інтерв'ю з адв. П. Саварином

[5]

52. П.: Конкретно: як ставляться діти до двомовної програми?

В.: Як ставляться діти до програми, покаже наступна таблиця-іспит.

Іспит перевела рада католицьких шкіл, а діти відповідали на питання, тобто — нотували свою редакцію, підчеркуючи ,,сумне'' або ,,щасливе'' намальоване личко.

Питання: Як ти почуваєшся, коли	Щаслива	Сумна
Ти вчишся дещо по-українському?	91.66%	8.33%
Твій учитель говорить по-англійському?	64.58%	35.41%
Твій учитель говорить по-українському?	91.66%	8.33%
Твій учитель говорить про український нарід?	100%	—
Ти дивишся на українські книжки в школі?	93.75%	6.25%
Ти слухаєш якесь оповідання по-українському?	87.50%	12.50%
Ти слухаєш якесь оповідання по-англійському?	52.08%	47.91%

53. П.: А чи знаєте, як ставляться батьки до двомовної програми?

В.: Так. Українська двомовна асоціяція батьків 12 березня 1976 р. розіслала була до батьків дітей запитник. Відповіді наспіли 30 березня 1976 р. і ось що виказали (батьки 332 дітей):

Питання:	Так	Ні	Нерішені
Чи ви назагал задоволені з програми?	332	—	—
Чи ваша дитина буде продовжувати на 2-ий рік?	308	18	6
Чи бажаєте, щоби програма продовжалась в 4, 5 і 6 клясах?	313	7	12
Чи бажаєте, щоб ваші діти продовжали в клясах 4, 5 і 6?	309	8	15
Чи хотіли б ви навчання французької мови годину на день від 4-ої кляси?	192	104	36

54. П.: Яких маєте учительок?

В.: Дуже добрих. І так воно й мусить бути. Двомовні школи повинні стати зразком, тобто — мусять мати найкращих учительок, і до того відданих.

55. П.: А чи є які наукові досліди на тему двомовного навчання, чи взагалі — мов?

В.: Є, д-ра Вайльдера Пенфілда, відомого невролога, котрий давно прийшов був до переконання, що навчання додаткових мов в дитинстві просто побільшує мозок дитини, не те, що дає їй ще один вимір. З університету Альберти двомовне навчання досліджує п. Трус Бейнс, і теж стверджує позитивні висліди.

56. П.: А яка роля батьків і матерів в зв'язку з двомовним навчанням?

В.: Ключева. Їх обов'язком є защепити своїм дітям не тільки гідність, самопошану, рівність, мораль і т. д., але й почуття тотожности, віру, культуру, звичаї, а те почуття тотожности приходить тільки зі знанням рідної мови. Меншості серед більшости в Канаді треба знати три мови і взагалі — меншість повинна бути кращою, мудрішою, більш освіченою, більш працьовитою, жертвенною. Тільки тоді вона здобуде пошану і доб'ється належних становищ, та й взагалі — доб'ється рівности в країні.

57. П.: Хто ж друкує посібники для двомовного навчання і куди йдуть гроші з їх розпродажі?

В.: Підручники і посібники (в чотирьох кольорах, до речі) друкуються в Метрополітан Прінтінґ в Едмонтоні. Право публікації мають спільно міністерство освіти Альберти і федерації КУПіП, а гроші з розпродажі повертаються до нашої каси і знову йдуть, на нові видання.

58. П.: Чи двомовне навчання далі на ,,трирічний експериментальній основі''?

В.: Ні, програма від передшкілля до третьої кляси включно вже затверджена на постійно. 29 листопада 1976 р. міністер освіти Юліян Козяк подав до відома, що уряд затвердив двомовне українсько-англійське навчання як ,,різдвяний подарунок для українців Альберти'', а зате почав навчання в 4-ій клясі до 6-ої на ,,експирементальній основі''.

59. П.: Чи українська мова в Альберті має шанси зберегтись?

В.: Має, але все залежить від нас, в першу чергу, і від наших співгромадян. Дискримінація — річ звичайна, і буде тривати так довго, як довго на неї будуть люди дозволяти. Ми дозволяємо на неї, коли не йдемо до власних церков і організацій, не змагаємося за свою рідну мову і переходимо на чужу; одружуємося з чужими; не здобуваємо найвищої освіти чи фахів; не змагаємось за найвищі становища в країні; не жертвуємо на свої загальні справи і т. д. З другого боку, мірилом демократії чи взагалі людяности, є — як більшість ставиться до своїх меншостей. Англосакси назагал досить толерантні, але питання — чи меншості підтримають інші меншості в їхніх слушних змаганнях за збереження свого національного обличчя, для добра всіх, а зокрема французи? Різноманітність — це природа, різноманітність — це краса, це сила. Особисто, я маю великі надії і вважаю, що це історична шанса. Адже двомовного навчання нема навіть поза межами України в СССР, де проживають мільйони українців, не то, що денебудь у світі. Багатокультурність навіть в рамках офіційної двомовности — це величезний осяг, можливий лишень у Канаді.

60. П.: Що маєте ще на думці?

В.: Поширення двомовного українсько-англійського навчання по цілій Канаді, цілій Альберті, зокрема в Саскачевані, Манітобі та Онтаріо, де є великі скупчення українців. Саскачеван уже навіть має відповідний закон, а з Манітобою ми щойно тепер нав'язуємо. Сама Альберта не зможе так розвинути його як слід, якщо не зуміємо поширити його принайменше в Саскачевані і Манітобі. Але Бог допоможе!

[Кінець]

БІОГРАФІЯ СТАЛІНА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ніціст". То була фантастична мрія.

Після Другої світової війни в Англії вийшла біографія Сталіна, яку написав комуніст Ісаак Дойчер, що був родом із Варшави. Дойчер спробував пояснити причини, чому Сталін мав успіх. Злочини Сталіна, що знищили мільйони трудящого люду і обернулися також проти ватажків компартії, Дойчер обминає. Читач Дойчерової біографії Сталіна мимоволі приходить до думки, неначе автор стоїть під впливом відомої фрази німецького філософа Гегеля, що „все дійсне — розумне"...

Троцький і Дойчер належать до того типу людей, котрі не можуть розлучитися з теоріями, яких навчилися замолоду. Борис Суварін критично розглянув теорію й практику большевизму і ясно показав його шкідливість і згубність для кожного суспільства. В цьому велика заслуга його біографії Сталіна.

ЩЕ ПРО ПРОЦЕС...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

довича, який з огляду на хворобу на суд не приїхав.

Допитували теж батьків, сестру, дядька і двоюрідну сестру Матусевича; матір, сестру і дружину Мариновича.

Надія Світлична на питання: кому властиво вона передавала інформації, які були поміщені в меморандумі ч. 11 і на чому полягала співучасть Мариновича і Матусевича, відповіла, що вона звернулася до Групи, а не до поодиноких її членів. Зачитавши речення з її заяви до ЦК КПСС „...уважаю після усього пережитого, нижче людської гідности бути громадянином найбільшого, наймогутнішого і найдосконалішого концтабору в світі", суддя Дишель запитав: „На якій підставі ви це заявляєте?" — „Сьогоднішня розправа над Мариновичем і Матусевичем — найкращий цьому доказ", — відповіла Світлична. „Зверніть увагу на це, — вона ображає радянський суд, вона наклепниця!" — закричав Дишель, звертаючись до прокурора. Слова Світличної викликали бурхливе обурення „публіки", яка й в інших випадках робила погрожуючі й образливі репліки на адресу підсудних і деяких свідків. Суд на це дивився доброзичливо...

Віра Лісова потвердила написане про неї в меморандумі ч. 10 (що „розмови в КҐБ допровадили її до передінфарктного стану")...

Ольга Гейко відмовилася відповісти на питання прокурора „Чи вона далі вважає себе членом Групи?"...

М. Коцюбинська і Є. Обертас відмовилися сказати, від кого вони отримали сконфісковані у них під час обшуку документи Групи. Обертас сказав, що він є приятелем підсудних і підтримує їх діяльність.

Майже цілий день суд розглядав „хуліганство" Матусевича. З усіх 36 свідків, 14 осіб викликали у зв'язку з обвинуваченням у хуліганстві.

Приводом до цього став випадок, який мав місце шість років назад, коли Матусевич почув образливу репліку одного з туристів на адресу якоїсь гуцулки. Матусевич присадив язикатого. Його супутники кинулися на Матусевича, але він відбився від них — і пригода, здавалося б, закінчилася. Але потім з'явилася заява до КҐБ провідника туристичної групи Г. Макогоненка, згідно з якою, Матусевич кричав до туристів: „Забирайтесь за Урал! Москалі! Бидло!" — і вдарив одного з них — В. Данилова. Ця версія і була підставою обвинувачення. Справу про хуліганство порушено щойно в 1977 році — два місяці перед вигашенням строку давности...

На суді виступили 11 членів туристичної групи і 3 супутники Матусевича (подружжя Обертас і Валентина Гіренко).... Згідно з обвинуваченням, Матусевич здійснив „хуліганський вчинок" з націоналістичних мотивів — тому, що туристи розмовляли російською мовою. ...

Суд розглядав справу 22, 23 і 24 березня. Вирок проголошено 27 березня: кожному по 7 років таборів суворого режиму і по 5 років заслання. Відбуття строку рахується від 23 квітня 1977 року.

Тиждень перед початком суду в районовій газеті „Шлях Ільїча" появилася погромницька стаття П. Барзинського п. н. „Чорна невдячність" про М. Матусевича і його родину. 19 березня цю статтю передрукувала обласна газета „Києвская правда".

15 квітня газеті „Шлях Ільїча" появилася ще одна стаття Барзинського п. н. „Запалювачі зла", в якій таврується не тільки Мариновича і Матусевича, але теж „їх спільників, зокрема антирадянського настроєних Олександра Бердника та Євгена Обертаса". У статті говориться, що до редакції надійшли листи, автори яких вимагають, щоб Бердник і Обертас „відповіли за свої вчинки перед судом"."

Вісті з Трентону, Н. Дж.

Наші радощі:

Оксана Микитин — дочка бл.п. інж. Адама Мицика і Роми з Фостяків-Мицик, учительки парафіяльної школи при церкві св. Йосафата, мати троє дітей, одружена з інж. Іваном Микитином, активна громадська (СУА) і пластова діячка (виховниця, кошова, тепер член пластової ради трентонської станиці) пл. сен. „Ті, що греблі рвуть", працюючи вже довгі роки в системі „Ню Джерзі Нешонел Банк" — за свою фахову і совісну працю — дослужилась підвищення до посади асистента менаджера одного із численних відділів цього банку в Найставні, Н.Дж.

Людмила Сердюк — одна із кращих артисток — мисткинь українських театрів, активна громадська і церковна робітниця, основниця — піонерка 11-го Відділу СУА ім. Кн. Ольги в Трентоні і довголітня голова цього Відділу, відзначила в суботу, 10-го червня ц.р. своє 80-ліття та 60-ліття на службі українській Мельпомені. Знаменитий вечір присвячений Ювілятці відбувся при численній співучасті товаришів і товаришок української сцени, союзянок з Трентону й околиці та членів української організованої громади в Трентоні. Ювілейне відзначення зорганізував 11-ий Відділ СУА під проводом своєї голови Оксани Мицик. Щиросердечні ґратуляції пані Людмилі та дружній привіт панові Василеві — її мужеві, сотникові Армії УНР і УД УНА, та також артистові українських театрів, на якого Ювілей театральної і громадської та військової діяльности ждемо з нетерпеливістю!

Наші смутки:

Ірина Орися Шипайло-Бованко — вдова по сл.п. інж. Степанові Бованко, кол. адміністраційному директорові „Живець Черче", б. Рогатина в Україні та співосновникові „Українське Селище Черче" в Крімрідж, Н.Дж., побіля Трентону, Н. Дж., померла після довготриваючої недуги пістряка, заосмотрена Найсвятішими тайнами, в п'ятницю, 21-го квітня, 1978 року, залишаючи у великому смутку сина — одинака інж. Олександра, членів родини та її друзів і приятелів. Покійна народилася в Коломиї, 15 листопада, 1909 року з батьків проф. гімназії Романа Шипайла та Наталії Зофійовської. Після закінчення коломийської, української гімназії, студювала право й економію на Львівському Державному Університеті та була абсольвенткою Державної Музичної Консерваторії у Львові і Високої Торговельної Школи у Кракові. За життя працювала учителькою Торговельної Школи в Ярославі, службовичкою Повітового Союзу Українських Кооператив в Коломиї та ревізором Централі „Маслосоюз" у Львові. Переселившись в 1949 році до ЗСА, спершу жила з мужем і синочком Олесем у Ню Йорку, згодом родина перепровадилась до Трентону, де в 1955 році ненадійно, на удар серця помер її муж, залишивши її на призволяще долі зі сином, для якого жила, важко працюючи, спершу швачкою, згодом службовичкою на пошті, дбаючи за сина, що покінчив університетські студії. Маючи неабияке знання та патріотичне виховання з дому і громадське вироблення, праця для місцевої громади була її розрадою. Була довголітньою головою 11-го Відділу СУА, диригенткою хору при цьому Відділі, скарбничкою в місцевій Кредитівці „Самопоміч" та членом місцевих українських установ і організацій. Похоронена на місцевому цвинтарі св. Марії, 24-го квітня, 1978 року. Покійна скромною і великодушною була за життя. Такою померла серед важких терпінь, розпрощавшись з цим суєтливом світом.

Патріярхальне Товариство — Відділ в Трентоні, під енергійним головуванням мгр Дарії Кузик, в останньому часі перевів грошову збірку на допомогу родині Леоніда Плюща, яка у своїх наслідках дала разом 340 дол. На цю суму склалися пожертви від таких трентонських громадян: по 50 дол. мгр Іван і Галина Костюк, інж. Дмитро і Дарія Кузик, інж. С. і М. Тим'як (з Піттсбурґа); по 25 дол.: Софія Незд, Марія Кассіян, д-р Теодозій і Віра Сендзік; по 20 дол.: д-р Теодозій і мгр Дарія Самотулка, інж. Лев Гайдучок; по 15 дол.: інж. Ігор Юрчинський, інж. Роман Кузик; по 10 дол.: інж. С. Юрчинський, інж. Мирон Осадца, Ольга Дубик, інж. Ігор Сеник, інж. Орест Сеник, студент Остап Корчмарик; по 5 дол.: Люба Мриглоцька, Адам Джяман, Мирослав Кіржецький, мгр Микола Нагірняк.

Крім цієї збірки Дарія Кузик зайнялася також грошовою збіркою під час похоронів бл.п. Орисі Бованко, що у своїх наслідках дала 110 дол. на Патріярший Фонд. Пожертви склали: по 25 дол. Галина й Іван Костюки, Дарія і Дмитро Кузики, проф. Ірина Левчук; по 10 дол.: інж. Андрій і Ірина Турчини, інж. Роман Кузик; по 5 дол.: Іван Головка, Іван Ґалик і інж. Роман Левицький, та на ЕУ-НТШ: 70 дол. Пожертви склали: Галина й Іван Костюки, Дарія і Дмитро Кузики — по 25 дол.; Люба і Володимир Мриглоцькі — 10 дол., та Євген Ґец і Софія Лотоцька по 5 дол.

При цій нагоді хочемо подати до відома українського громадянства, що збіркову акцію на допомогу родині Леоніда Плюща (конкретно на купівлю власного дому в Парижі) започаткували пластуни-сеньори, члени 3-го куреня УПС „Лісові чорти" у Мюнхені, а адміністрацією та переведенням дальшої збіркової акції перебрало під свій омофор Европейське Представництво ЗУАДК, директором якого є також пл. сен. „Л.Ч." — Михайло Рудко.

„Юкі тут — юкі там" — це назва журналу 11 кляси Школи Українознавства при Українському Народному Домі в Трентоні, 2-ге число якого зредаґували, переписали та ротатором в 200 прим. відбили учні 11 кляси: Галя Петрик, Лія Петрик, Тареня Копаниця, Дарка Головчак, Юрко Обаранець, Ярослав Плис, Мирон Юрчинський і Боян Онишкевич (подаємо текст за наголовною сторінкою цього „проєкту учнів 11-ої кляси з граматики"). На це число склалися статті, репортажі, інформації про грамофонні платівки, спорт та про Олеся Бердника. Цікавий журнал з неменше цікавою назвою.

(юко)

Вісті з Менор Коледжу

ДАР О. ШАМБЕЛЯНА П. МЕЛЬНИЧУКА СТУДІЙНОМУ ОСЕРЕДКОВІ

Отець шамбелян Петро Мельничук подарував Студійному Осередкові Української Культури при Менор Джуніор коледжі вишивану сорочку. Його дар має велику родинну і етнографічну вартість, бо сорочку цю ще в 1922 році в селі Любківці, Снятинського повіту, вишили його мати і сестра. На фото вгорі о. шамбелян Мельничук передає вишивану сорочку директорці Сестрі Дії та Христині Їжак, кураторці Студійного Осередку.

КУРСИ РОЗГОВІРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Менор Джуніор коледж інформує, що тут, від 30-го вересня до 9-го грудня ц. р., ранками в суботи від год. 9:30 до 12:30 вполудне відбуватимуться курси розговірної української мови. Метою цих курсів є скріпити основи граматики, вимови і розговірної мови, і рівнож читання і писання.

Курсами проводитиме Зірка Дерлиця, яка отримала докторат з Нюйоркського університету. Сьогодні вона вчить українського в Академії св. Юра в Ню Йорку і є членом факультету Нюйоркського університету.

Зацікавлені цими курсами, ученики середньої школи або дорослі повинні телефонувати на число 885-2360, щоб отримати дальші додаткові інформації. Вписуватись можна й особисто і листовно.

ВІДБУДЕТЬСЯ ФЕСТИВАЛЬ

У неділю, 24-го вересня ц. р., від 2-ої до 8-ої вечора, тут під відкритим небом, де приміщується Менор Джуніор коледж, під спонзоратом Українського Спадщинного Центру, відбуватиметься Український народний Фестиваль; на випадок поганої погоди його влаштують в авдиторії будівлі цього коледжу.

У програмі, в якій відбуватимуться танці, музика, драма в годинах 3-ій, 5-ій та 7-ій по полудні, виступлять: танцювальний ансамбль „Волошки" під керівництвом Зої Граур-Корсунь, танцювальний ансамбль СУМА під директивою М. Солтиса, танцювальний ансамбль „Черемош", що ним керує Д. Сороханюк, тріо „Соловейки", керівник Зоя Маркович, ансамбль „Танцююча Сопілка", їхній керівник О. Гевка та дівочий хор СУМА з Ню Йорку „Жайворонки" під батутою Л.Стругацького; солісти під час фестивалю — Богдан Чаплинський та Юлія Шашаровська. Театральною Молодечою Студією кермує В. Шашаровський.

Цього ж дня запляновано також виставку народних виробів — дереворізьбу, вишивку, вироби з кораликів, писанки, кераміку, ткані роботи. На ярмарку можна буде закупити сорочки, блюзки, кераміку та інші народні вироби. Під час фестивалю пані теж продаватимуть різнорідні українські страви. За дальшими інформаціями треба телефонувати до Менор Джуніор коледжу: 885-2360, ект. 15 або 16.

Італійська поліція арештувала одного з лідерів „Червоної Бриґади"

Рим, Італія. — У п'ятницю минулого тижня італійська поліція арештувала Коррадо Алюнні, одного з лідерів „Червоної бриґади", який, правдоподібно, був замішаний в аферу схоплення і вбивства голови Християнсько-демократичної партії і колишнього прем'єра італійського уряду Альдо Моро. В часі допитів терорист зробив одну основну помилку, яка у пізнішому процесі може допомогти прокуратурі добитись його засуду за співучасть у вбивстві Моро. Поліційний старшина запитав арештованого, який виступав під прізвищем Массімо Туррічія, кого він має повідомити про його арешт. Він не застановляючись відповів: „мою маму Ліберету Алюнні". Він скоро потім зорієнтувався в помилці і почав хаотично заперечувати; називав себе „воюючим комуністом", „політичним в'язнем" тощо. Але вже було запізно, бо поліційна станиця зарекордувала його зізнання, ствердивши потім, що за Алюнні шукає поліція у цілій Італії і поза кордонами.

Поліція, одержавши дозвіл від прокуратури, після допиту, перевела обшук помешкання арештованого, знайшовши там 14 пістолів, 2 скорострілі, 7 рушниць, декілька пачок вибухового матеріялу, багато пропаґандивної літератури і фальшиві пашпорти, якими послуговувалися „червоні бриґадисти". Алюнні — це один із заступників лідера „Червоної бриґади" Ренато Курсіо, який перебуває у в'язниці в Туріні. Арешт Алюнні вважають великим успіхом італійської поліції у поборюванні тероризму.

П'ЯТИМІЛЬОНОВИЙ З ЧЕРГИ ВІДВІДУВАЧ У МУЗЕЇ ШЕВЧЕНКА

„П'ятимільонного відвідувача прийняв цими днями Київський державний музей Т. Г. Шевченка", — інформує київська „Радянська Україна". Цей музей відкрито майже тридцять років тому до 135-річчя великого Поета; у ньому різні унікальні цінності — оригінали живописних робіт, рідкісні світлини поета і його друзів, документи і перші видання творів з автографами тощо. Усього є 31 тисяча експонатів. З усіх закутків України відвідують музей Шевченка, приїжджають і з-за кордону. П'ятимільйонним відвідувачем був мешканець Полтави Ігор Матяш — абітурієнт Київського педінституту ім. Горького. Йому вручено пам'ятковий подарунок — видання творів із спеціяльною присвятою.

З музичного світу

Надія Савин — молода піяністка

Надія Савин

Згадки про успіхи нашої молоді, що їх зустрічаємо на сторінках української преси—це радощі не тільки самих батьків, але цілої української спільноти. Успіхи і здобутки нашої молоді — це ознака професійного, інтелектуального та культурного росту української спільноти серед моря різних етнічних груп в цій країні.

Здобутки нашої молоді є різні і всім їм треба радіти, бо різноманітність — це ознака росту. Одначе, зокрема треба радіти, коли наша молодь вибирає такі професії, що мають безпосереднє відношення до царини культури — це запорука, що матимемо переємників, які зберігатимуть наші культурні надбання.

Такі міркування проходили в моїй думці, прислухаючися до концерту Наді Савин, який вона дала на закінчення своїх маґістерських студій гри на фортепіяні. Концерт-речиталь відбувся 27-го червня ц. р. у авдиторії Нортвестерн університету, на якім, крім студентів-товаришів Надії Савин, прийшло багато її знайомих приятелів та взагалі любителів музики. В програму речатилю входили концертові твори Скарляті, Бетговена, Шопена та Моцартів квартет на піяно в супроводі скрипки, віолі та челя у Ґ майнор. За словами присутньої на концерті проф. Сидоренко-Квірнбах репертуар речиталю „включав трудні речі, які були виконані з надзвичайно добре опанованою технікою та великим емоційним переконанням, як це тільки може зробити душа із музичним талантом". Після концерту відбулося для приятелів, знайомих та педагогів Надії Савин гарне прийняття, яке улаштували її батьки. На прийняттю промовляв о. митр. Маріян Бутринський, настоятель собору свв. Володимира і Ольги, який зробив короткий огляд музичного шляху Надії Савин.

Надія Савин полюбила піяно ще маленькою дівчинкою, коли стала ученицею гри на фортепіяні у музичній школі проф. Марти Стадник. Тут вона здобула не тільки підстави гри на фортепіяні, але також велике прив'язання та любов до музики. Після закінчення середньої школи Надія Савин одержала стипендію на музичні студії та вступила до музичної школи Ді Пол університету. Після успішного закінчення студій в Ді Пол університеті, вона вступила на вищі музичні студії до загальновідомої музичної школи Нортвестерн університету, що її закінчила цього року зі ступенем маґістра.

Під час студій Надія Савин здобувала різні нагороди та признання, як це часто буває із здібними і талановитими студентами. Звичайно, осяги мають велике значення для тих, що їх здобувають. Я, одначе, хотів би згадати тут кілька осягів Надії Савин, які не належать до її академічних осягів, але є не менше важливі й цінні. З точки зору зовнішнього спостерігача — це щось, що найбільше можна очікувати від молодої людини. Отож вже від самого початку її університетських студій, а то й ще перед тим, Надія Савин знаходить час, щоб віддати свій музичний талант для різних форм музичної розваги любителів музики. І так вона є акомпаньяторкою театральної студії при парафії свв. Володимира і Ольги, а згодом вона акомпаньює різним відомим співакам та скрипалям, що виступають на чікаґській сцені, як сама також виступає з сольовими точками. Є вона рівнож акомпаньяторкою мішаного хору „Прометей" при соборі свв. Володимира і Ольги, а від року чи більше, у випадках потреби, заступає диригента того ж хору. Це вже не раз доводилося молодій Надії Савин стояти перед 80-членним хором і вести ним під час його виступів. Врешті, на протязі п'ятьох років вона була і далі є акомпаньяторкою вокального Тріо „Незабудьки", для яких також часто виконує музичне опрацювання пісень.

Перелічуючи праці Надії Савин на музичному полі видається, що ніби пишу про людину, яка вже прожила довгі роки. Одначе, Надія Савин — це молода людина, на початку розквіту свого життя. Щобільше, молода і повна молодечої енергії та охоти працювати на творчій ниві української музики. Надія Савин та її батьки є членами 51-го Відділу УНСоюзу.

Лука Костелнна

Відбулась громадська...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

громадські, ідеологічно-політичні, станові, молодечі організації тощо. Сам Конґрес розпічнеться в четвер, 23-го листопада о год. 2-ій по полудні в готелі Амерікана. Цього ж дня вечором о год. 6:30 в Карнеґі Голл буде великий репрезентативний концерт з участю хорів „Гомін" з Великої Британії, „Думка" з Ню Йорку і „Веснівка" з Канади. Крім того, на концерті виступлять солісти бас Павло Плішка з Метрополітальної опери і Володимир Луців разом з хором „Гомін". Квитки на концерт у ціні 10, 7 і 5 долярів скоро можна буде набути в українських крамницях. В часі концерту буде виголошена доповідь д-ра Богдана Стебельського. Інші програмові доповіді будуть виголошені на пленарних сесіях СКВУ. Промовлятимуть представники Канади, ЗСА і Европи.

У суботу увечері в готелі Амерікана відбудеться репрезентативний бенкет з виступами офіційних представників урядів і ген. Петра Григоренка, оборонця національних і людських прав в СССР і ще донедавна політичного в'язня совєтських в'язниць і психіятричних заведень. Вступ на бенкет виноситиме 30 долярів; для делеґатів 50 і ця вплата включає реєстрацію, конґресові матеріяли, бенкет, обід тощо. Відбудеться також зустріч громадянства з учасниками хорів і солістами в приміщенні школи св. Юра.

Конґрес закінчиться в неділю, 26-го листопада і тоді усі делеґати, разом з українськими громадами візьмуть участь у протестаційній маніфестації. На Конґрес запрошений також Леонід Плющ, колишній в'язень совєтських „психушок".

Наради закінчились порадами присутніх представників. Слово забирали пані Стефанія Букшована, п. Байбак, інж. М. Шпонтак, проф. П. Андрусів, який пропонував включити в програму СКВУ доповідь про образотворче мистецтво і нищення мистецтва в Україні; Е. Манацький, К. Василик, пані Дарія Степаняк, проф. С. Вожаківський. ред. О. Калиник, Р. Крупка, пані Лідія Крушельницька та багато інших осіб. Нарада, у якій взяли участь 68 осіб, закінчилась загальним закликом голови КОУАО, щоб українська спільнота піддержала усі імпрези СКВУ, а відтак кінцевою молитвою, що її проказали разом з о. д-ром В. Ґавличем усі присутні.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ В. ГУЗАР, член 289 Відд. в Рочестері, Н. И., почесний член Головного Уряду та кол. головний радний УНС, помер 27 червня 1978 р. на 63 році життя. Нар. 28 травня 1915 р. в Рочестері, Н. И. Членом УНС став у 1937 р. Залишив у смутку дружину Стеллу, сина Роберта, дочки Пат і Карол з чоловіками. Похорон відбувся 1 липня 1978 р. на цвинтарі Голі Сепульчер в Рочестері, Н. И.

Вічна Йому Пам'ять!
Роберт В. Гуссар, секр.

АННА ЛЕСНЯК, членка УНС Відд. 325 в Брукліні, Н. И., померла 10 липня 1978 р. на 60 році життя. Нар. 1918 р. В Брукліні, Н. И.; членкою УНС стала у 1966 р. Залишила у смутку синів — Павла і Петра та дочку Іванну Дальтон. Похорон відбувся 5 липня 1978 р. на цвинтарі св. Чарлз, Фармінґдейл, Н. И.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Цюпа, секр.

ОЛЬГА ДЖІН ФЛИН (ОЛЕКСА), членка УНС Відд. 142 в Елізабет, Н. Дж., померла 20 липня 1978 р. на 46 році життя. Нар. 30 серпня 1931 р в Елізабет, Н. Дж. Членкою УНС стала у 1947 р. Залишила у смутку чоловіка д-ра Иосифа, маму Анну Олекса, дочки — Ґел і Шарон, сина Денніса і внучку Коллін. Похорон відбувся 24 липня 1978 р. на цвинтарі Розедейл в Лінден, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
М Маркович, секр.

ПЕТРО Е. ІПРКО, член УНС Відд. 230 в Янґставн, Огайо, помер 5 липня 1978 р. на 61 році життя. Нар. 1917 р. в Піттсбурґу, Па.,; членом УНС став у 1941 р. Залишив у смутку дружину Анну (з дому Лодин), матір, 4-ох синів, дочку Мері Ен, 2 сестри і 4-ох братів. Похорон відбувся 8 липня 1978 р. на цвинтарі Кальварія в Янґставн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Ліщак, секр.

НЕСТОР ДУДА, член УНС Відд. 427 Тов. Івана Франка в Ст. Кетринс, Онтаріо., помер 15 грудня 1977 р. на 82 році життя. Нар. 1895 р. в селі Довжнів, пов Сокаль в Зах. Україні: Членом УНС став у 1942 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Анну з трьома дітьми, численну рідню в Україні й Канаді та багато приятелів. Похорон відбувся 17 грудня 1977 р. на цвинтарі Вікторія Лови у ст. Кетринс, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Дяків, секр.

АННА НЕЧЕСНОФ, членка УНС Відд. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерс, Н. И., померла 21 червня 1978 р. на 52 році життя. Нар. 1925 р. в Йонкерс, Н. И.; членкою УНС стала у 1963 р Залишила у смутку маму Катерину, брата Андрія та близчу і дальшу родину в Америці. Похорон відбувся 23 червня 1978 р. на цвинтарі св. Иосифа в Йонкерс, Н. И.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Кульчицька, секр.

МАРІЯ ЗАХАРЧУК, членка УНС Відд. 21 в Бінґгемтон, Н. И., померла 5 липня 1978 р. на 77 році життя. Нар. 15 вересня 1901 р в селі Козярн, Збараж. Членкою УНС стала в 1933 р. Залишила у смутку шість дочок: Ольгу, Стеллу, Елізабет — з чоловіками та Марію, Теодору і Катерину. Похорон відбувся 8 липня 1978 р. на цвинтарі Сакред Гарт в Кастел Крік, Н. И.

Вічна Їй Пам'ять!
Волтер Мельниченко, секр.

ОЛЬГЕРД В. КАЛИНА, член УНС Відд. 488 у Фінікс, Аріз., помер 28 червня 1978 р. на 46 році життя. Нар. 1 січня 1932 р. в Рогатині, Україна. Членом УНС став у 1972 р. Залишив у смутку дружину Фразієр Т.; дітей Адріяну, Володимира і Павла; матір Ольгу і брата д.ра Ярополка з дружиною Лідою. Похорон відбувся 27 червня 1978 р. на цвинтарі Парадайс Мемо-ріял Ґарденс в Скотдейл, Арізона.

Вічна Йому Пам'ять!
Бакович, секр.

Д-Р ВОЛОДИМИР ГАЛАН, почесний член Головного Уряду та член 239 Відділу УНС у Філядельфії, помер 5 липня 1978 р. на 85 році життя. Нар. 1893 р. в Глинянах, Україна. Членом УНС став у 1936 р. Залишив у смутку дружину Ярославу з дому Кінаш, сина Артура з дружиною Елен, сестру Марію Гарбуз, шваґрову Лесю Кінаш та близчу і дальшу родину. Похорон відбувся 10 липня 1978 р. на Укр. кат. Цвинтарі св. Марії у Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
Інж. Володимир Винницький, секр.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!